

MEAVE EN DE PARTY

in Foreest Jungle

MEAVE EN DE PARTY

in Foreest Jungle

Yve Miranda

Schrijver: Yve Miranda
Coverontwerp: ChatGPT
ISBN: 000000000001-22073727
© Yve Miranda

Inhouds opgave

- Proloog De ontdekking van het geheime aardrijk blz. 7
- Hoofdstuk 1 De schreeuw van de banshee blz. 18
- Hoofdstuk 2 Het labyrint van de catacomben blz 38
- Hoofdstuk 3 Stille wateren, diepe gronden blz 56
- Hoofdstuk 4 Hoge bomen vangen veel wind blz 73
- Hoofdstuk 5 De bergpas blz 89
- Hoofdstuk 6 De vier elementen blz 104
- Hoofdstuk 7 De berg met de eenentachtig kamers blz 116
- Hoofdstuk 8 Niets is wat het lijkt blz 132
- Hoofdstuk 9 De martelaar blz 146
- Hoofdstuk 10 Met een lach en een traan blz 159
- Epiloog Een onvergetelijke barbecue blz. 170
- Het woord van de schrijfster en meer info: blz. 172

Proloog

DE ONTDEKKING VAN HET GEHEIME AARDRIJK

Na een partijtje "belletje trekken", rende de tien jarige buurt belhamel Bas regelrecht het nabijgelegen sparrenbos in. Die laatste buurman werd wel heel erg boos. Bij de hele straat had Bas aangebeld om hard weg te rennen en daarna de grootste lol te hebben. Maar die éne laatste buurman kwam hard achter hem aan gerend. Alsof hij het wist en hem op stond te wachten. Paniekerig spoot de kwajongen weg. Aangekomen bij een grote boom, hijgde hij even uit. Vlug ging hij achter de boom staan, zodat de man hem niet zou zien. Stiekem spiekte hij of hij de buurman zag aankomen. Maar hij hoorde hem slechts op afstand roepen: 'Vlegel die je er bent. Ik ga je vader waarschuwen!'

Nog heel even wachtte hij tot hij zeker wist dat de man weg was. Pas toen kwam de jongen weer tevoorschijn.

'Pff,' reageerde hij. 'Chagrijn.' Bas schudde afkeurend met zijn hoofd. Daarna werd hij afgeleid door een hard geritsel dat maar bleef aanhouden. Hij zag een soort van vrouwelijk gestalte. Bas schoof weer heel even stiekem achter de grote boom en sloeg haar gade van opzij. Hij zag dat ze vliegensvlug door een gat in de grond verdween. Bas vond dit heel erg vreemd en nieuwsgierig als hij was besloot hij haar via het gat achterna te gaan. Hij hield zijn armen voor zich gekruist en hupte regelrecht het gat in. Plotsklaps viel hij vele meters naar beneden. Geschrokken en angstig probeerde hij om zich heen te grijpen, maar er was niets dat hij kon vastpakken. Eerder zag hij boomwortels, maar nu was het één groot zwart gat. Hij tuimelde en draaide en met een harde plof kwam Bas plotseling na al die meters vallen op de grond terecht. Geschrokken en pijnlijk kwam hij overeind. Zijn knieën waren geschaafd en zijn armen en handen ook. Gelukkig viel hij goed en had hij zijn nek niet gebroken. Of iets anders. Bas

keek even om zich heen. Het viel hem meteen op dat hij in een heel ander bos terecht was gekomen. De bomen waren hier veel groener en velen met bloemen of bloesem erin.

Pijnlijk riep hij 'au', en nogmaals 'au.'

De vrouwelijke gestalte hoorde dit achter zich en draaide zichzelf meteen om. De jongen keek haar met zijn grote bruine ogen aan, want ze leek wel op een heks... Haar witte gelaat had bijna dezelfde kleur als het gewaad dat ze droeg. En haar dunne sluike zwarte haren staken daar erg bij af.

'Ik ga niet eens vragen hoe je hier komt,' snauwde ze. 'Je bent me gewoon stiekem gevolgd. Vertel me je naam!' krijste ze.

Met tranen in zijn ogen vertelde hij dat hij Sebastiaan heette.

'Sebastiaan van de Vecht, maar vrienden noemen mij Bas,' zei hij trillend. Hij snikte uit angst voor de vrouw die haar ogen tot spleetjes kneep.

'Laat me raden, die heb je niet veel...vrienden. Ik haat mensenkinderen!' snauwde ze weer, terwijl ze keihard op haar twee magere vingers float. Vrijwel direct daarna kwam er een enorm groot dier aangevlogen. Bas hoorde het zware gezoem van zijn vleugels. Hij landde precies bij die enge vrouw. Bas zijn ogen werden zo groot als schoteltjes, gevuld van angst en vol ongeloof. Hij begon meteen te huilen. Hij herkende dit dier uit de stripboekjes die hij wel eens las. Dit was een heuse uitgestorven griffioen! Hij had een karamel-kleurige kop, met een snavel als van een adelaar. Maar dan veel groter. Zijn vleugels waren enorm, maar zijn achterlijf was dat van een leeuw met enorm sterke leeuwenpoten.

'Stop met dat gejack, vervelend joch. Vandaag eet hij je "nog" niet op.' De vrouw wierp een blik naar de griffioen. 'Je komt hier nooit meer weg,' ging ze verder. 'Zélf s niet als je dood bent.'

Daarna klauterde ze moeizaam en vloekend op de gigantische griffioen die was opgezadeld. Toen ze eenmaal op zijn rug zat sprak ze een spreuk uit.

'No returno sciurus.'

Terwijl de griffioen opsteeg, lachte de vrouw zich een ongeluk, maar begon Bas meteen te krimpen. Hij schrok en voelde zich vreemd.

Opeens had hij overal haar, een vacht eigenlijk, en een dikke staart dat zijn rug bedekte. Met zijn kleding achter zich latend rende hij in paniek het bos door, naar een liggende boomstam waar hij overheen hupte en waar hij zich achter verschool. Net zolang totdat de vrouw samen met de griffioen uit het zicht waren. Bas snikte en voelde zich erg angstig. Op een gegeven moment hoorde Bas lichte voetstappen over het zachte mos. Ze stopte bij de boomstam. Iemand boog zich er overheen.

'Hé, rustig maar,' zei een vriendelijke stem. Maar Bas durfde niet naar diegene op te kijken.

'Ben je de boomholte kwijt waarin je woont? Jouw moeder mist je vast. Zullen we samen gaan zoeken?'

Met betraande ogen van verdriet en ellende keek Bas op naar degene die tegen hem sprak. Maar hij schrok zichtbaar. Hij zag een klein persoon, misschien nét iets groter dan een zevenjarige met een lang gewaad aan, met capuchon op, maar zonder een gezicht... Er zat een zwart gat in zijn capuchon!

Bas begon te beven en dat viel het wezen met de vriendelijke stem meteen op.

'Wees niet bang voor mij,' begon het wezen. 'Ik heb het goed met je voor. Ik heet Forsy, en ik ben een bos-fee. Ik ben vriendelijk tegen álles wat hier groeit en bloeit. Vertel me rustig jouw verhaal.'

Al stamelend deed Bas dat. Al was het alleen maar uit angst. Hij vertelde alles wat hij zojuist had meegemaakt.

'Och, je bent niet van hier, maar van boven. Een kind zowaar. Ja, ja...'

De bos-fee dacht diep na terwijl hij over zijn onzichtbare kin wreef. Na een tijdje besloot hij dat hij Bas niet achter kon laten bij de boomstam.

'Klim maar op mijn schouder, dan breng ik je ergens naartoe waar je veilig bent.'

Dat deed Bas meteen, hoewel hij het nog niet helemaal vertrouwde. Forsy begreep dat en hij stelde Bas gerust.

'Ze heeft je veranderd, maar dat heb je vast wel gemerkt. Je bent nu een eekhoorn,' liet hij weten.

Bas wist niet wat hij hoorde. In de bovenwereld zou hij nooit gemist worden, volgens de fee. De tijd stond een soort van stil. Zolang Bas niet terug zou keren, was hij nooit geboren en had hij nooit bestaan.

Dit was om de veiligheid te garanderen van de beschermde wereld waar Bas zich nu in bevond.

'Ooit leefden wij Feeën boven in jullie wereld. Maar het werd er elke dag meer gewelddadiger. Er zijn oorlogen en mensen die andere mensen haten en pijn doen. Zelfs de dieren zijn niet veilig voor de mens. Wij feeën zijn overgevoelig en vredelievende wezens, zie je? Daarom vertrokken wij naar deze onderwereld en hebben wij het ónze wereld gemaakt. We creëerden een wereld in een wereld, waarvan ik je de naam voor onze veiligheid, je liever niet verklap. Hier was vrede en rust. We bouwden aan huizen en dorpen en zelfs aan onze mooie bosrijke omgeving. Totdat de koningin ons hier vond. Toen werd het wat minder veilig...'

Terwijl ze bij een beek aankwamen, boog Forsy zich iets naar voren, zodat Bas zijn eigen spiegelbeeld in het water kon zien vanaf Bora zijn schouder.

'Zie je? Dit ben je nu.'

Bas verkeerde in shock en wist zich geen raad.

De fee liep verder en waarschuwde dat Bas zich goed aan hem moest vastklampen, omdat ze een veld in moesten met zeer hoog groeiend gras.

'Houd je goed vast, want als je loslaat, kan ik je niet meer terugvinden.'

Het ging moeizaam en Bas verloor een paar keer bijna zijn evenwicht, waardoor Forsy hem in zijn armen nam.

'Ik zal het niet doorvertellen', grinnikte hij.

Toen ze eenmaal het eind van het veld hadden bereikt, mocht Bas weer op zijn schouder en stak Forsy een grindweg over. Hij stopte bij een enorme berk. Zijn omvang was echt opvallend.

'Dit, beste Bas, is voor ons bosfeeën een praathuis, maar ook onze beste vriend, steun en toeverlaat. Hij is een boom die kan reizen door onze wereld door met zijn wortels door de aarde te glijden.' Bas keek zijn ogen uit.

'Dit is mijn nieuwe vriend, Bas. Open je deur en laat ons binnen zodat ik je alles over hem kan vertellen,' beval Forsy de boom min of meer. Bas nam de boom zeer goed in zich op en zag dat er een deurtje zichtbaar werd in zijn schors, waar Forsy samen met hem doorheen

liep.

'Jemig,' fluisterde Bas zachtjes, super verbaasd, maar hoorbaar. De boom zelf was al erg groot, maar binnen in zijn stam, leek alles nog veel groter. Het leek er op een gezellige woonkamer met een bar, twee tafeltjes en een klein keukentje. Ook zag Bas een deur die leidde naar een kamertje apart.

'Die is voor persoonlijke gesprekken,' liet Forsy weten. Daarna vertelde de fee aan de berk wie Bas was en zijn laatste gebeurtenissen.

'Welkom Bas,' hoorde hij de berk zeggen met een zeer rustige maar zware stem. 'Ik ben de enige reizende boom van hier. Je mag zo lang blijven als je wilt.'

Bas bedankte Forsy en de berk, terwijl hij plaats nam op één van de tafels. De fee rommelde wat in de tas die hij schuin over zijn schouder droeg en legde wat beukenootjes op de tafel bij Bas neer.

'Je zult vast honger hebben.'

Bas probeerde er een en het smaakte hem gek genoeg maar wat lekker.

'Morgen ontmoet ik wat andere vriendschappelijke bosfeeën en zullen we "jou" bespreekbaar maken. Voor nu ben je veilig, ga daarom alsjeblieft niet naar buiten! Je ziet mij morgen, probeer wat te slapen.' Bas had heel wat te verwerken, het leek wel of hij in een droom was beland. Uiteindelijk zocht hij een zachte stoel op en viel hij in een diepe slaap. De volgende ochtend brak aan. Bas werd wakker en beseftte zich dat alles heel erg echt was. Het was dus geen droom geweest. Hij hoorde vrolijke vogels buiten tjilpen en fluiten. Maar daarna een hoog gekrijs. Bas zat stijf van de schrik.

'Wees stil, het is de griffioen. Die vrezen wij allemaal,' liet de berk weten.

Bas durfde zich niet meer te bewegen en zelfs de eerder vrolijke vogels hielden zich stil. Daarna ebde het harde gekrijs weg.

Bas vroeg of er veel vijanden in deze wereld waren. De berk nam zijn tijd om hierover na te denken.

'Hm, er zijn er wel wat, maar onze grootste vijanden zijn de griffioen en de koningin.'

Plotseling hoorde Bas stemmen buiten. 'Doe je deur open, de griffioen komt eraan!'

Snel opende de berk het deurtje in zijn stam en zag Bas hoe er meerdere bosfeeën zich binnen in de stam haastten.

'Sst, stil!' zei één van hen.

Vlak daarna kwam de griffioen weer overgevlogen.

'Pfew, we zijn nét op tijd binnen,' zei één van de bosfeeën fluisterend. Bas bekeek dit tafereel verbaasd. Daar stonden dan vijf bosfeeën, met een soort monnikengewaad aan en allen zonder gezicht in hun capuchon. Als Bas zijn ogen zo groot als schoteltjes konden worden, dan deden ze dat. Ze kwamen om hem heen staan. De feeën stelden zichzelf voor als Bellin, Bardo, Narvil en Bora. Forsy kon Bas wel al, en Narvil was de vrouw van Bora. Dát was dus een heus feeën-echtpaar.

'Hallo, ik ben Bas,' zei hij met een piepstemmetje. Verlegen keek hij naar beneden.

Hij schaamde zich voor zijn voorkomen. De eerder zo stoere belhamel van Blaricum was nu een kleine rood/bruine eekhoorn. De vrouwelijke fee kwam nu iets naar voren.

'We gaan jouw relaas en ook jouw veiligheid in onze privéruimte bespreken.' Narvil wees naar de deur waar privégesprekken plaatsvonden. 'Maak je geen zorgen, lieve Bas. We zijn zo meteen weer bij jou terug. O, en ga niet naar buiten.'

Het gesprek duurde best lang en Bas begon zich te vervelen. Hij bedacht dat het goed was om de binnenkant van de berk te gaan verkennen. Zo hupte hij van een plank naar een kast, en zo de hele ruimte rond.

'Je maakte me duizelig en onrustig,' klaagde de berk.

'Ik zoek een plek waar ik me veilig kan voelen,' opperde Bas.

Toen sloeg de deur van het kamertje open en liepen de feeën de leefruimte in. Bas hield zich stil op een keukenplank, waardoor de feetjes even met hun onzichtbare ogen moesten zoeken.

'Wij hebben niet echt een plan, Bas,' begon Forsy. 'Maar wij denken dat het een goed idee is dat jij in onze geliefde Berk blijft wonen, als hij dit ook goed vindt.'

De berk maakte geen bezwaar, maar liet wel weten dat er een plek gebouwd moest worden, waarin Bas zich veilig kon voelen. Een soort van tweede huis binnen zijn stam waar Bas zich in kon terugtrekken.

Een echt eekhoorn verblijf.

Diezelfde dag maakten de feeën nog een soort vogelhuisje met een iets grotere ingang, met wat vers, warm hooi erin en beukennootjes. Het huisje werd hoog opgehangen aan een tak uit het bos. Bas was erg dankbaar voor de inzet van de feeën.

'Maar, mag ik nu nooit meer naar buiten?' vroeg de jongen wat verdrietig.

'Ja wel,' antwoorde Narvil. 'Maar alleen op klaar lichte dag, als je in de buurt van de berk blijft. Ga niet 's morgensvroeg naar buiten of tegen de avond.'

Deze regel kon Bas wel naleven.

'En pas op voor natuurlijke en niet natuurlijke vijanden,' liet Bora hem weten. 'Eigenlijk voor iedereen die je tegenkomt dus.'

Bas knoopte dit alles goed in zijn oren. Hij mocht wel naar buiten, maar geen contact met anderen. Hij ging natuurlijk akkoord.

'Voor hoe lang?' wilde hij weten.

Het was nu Forsy die hem antwoorde.

'Je hebt de koningin gehoord. Waarschijnlijk voor je leven lang. Voor altijd dus. Tenzij...'

Forsy keek de andere feeën even aan en vervolgde toen zijn zin.

'Er bestaat bij ons een profetie. Al sinds de komst van de huidige koningin. Of het gemaakt is uit hoop, wetenschap of uit geloof, dat weten we niet. Een uitverkorene moet zich aandienen in onze wereld. Wanneer dit gebeurt en hoe, dat weten we ook al niet. Kortom, we weten niet of het waar is en of het ooit gaat gebeuren, maar pas dan zul je verlost worden van jouw lot hier. Tot dan zijn wij jouw beste vrienden, samen met de berk, die heel veel meer is dan alleen jouw onderkomen. Hij is een vriend en hulp in nood. Hij kan je ook brengen naar waar je wilt in onze wereld.'

Bas moest nadenken over wat hij zojuist had geleerd. Er was misschien een uitverkorene... Hij kreeg hoop, want waar was diegene. Er móest simpelweg een manier zijn om terug te kunnen keren naar zijn eigen leven, lichaam en familie. Maar zijn huisje binnenin de berk vond Bas prachtig. Lekker warm, veilig en zo hoog mogelijk. Precies hoe een eekhoorn het zich kon wensen.

Zo ging er een jaar voorbij. Bas kreeg tijd om te wennen aan zijn

nieuwe leven en vrienden. Hij had al vele bosfeeën in het praathuis gezien. Hij kon ze vrijwel allemaal en het was er vaak een gezellige boel. Maar hij vond dat het tijd werd om er tóch een keer flink op uit te gaan. Alleen. Onderweg zou hij wel kastanjes, beukenootjes en misschien zelfs wat lekkere hazelnootjes vinden en overal in het bos in de grond kunnen verstoppen. Hij had zijn leven als brave eekhoorn zo goed als geaccepteerd. Maar het rebelse moest er tóch een keer uit...

Op een goede middag, verstopte Bas twee beukenootjes. Eén in iedere wang, en verliet hij de reizende boom.

'Hmm,' mompelde de berk wat, want hij vond dit verdacht. Hij zag de bolle wangen van de jongen, maar Bas was niet te stoppen en hij verliet de stam.

Bas sprong van tak naar tak en van boom naar boom, in het dichte bos. Hij voelde zich eindelijk vrij. Hij vond het heerlijk om zo rond te huppen. Eindelijk de nieuwe wijde wereld verkennen. Het leek bijna alsof hij vleugels had. Totdat hij een enorm kasteel in het vizier kreeg. Bas werd moe. Hij besepte dat het begon te schemeren en dat hij erg ver van huis was. Hij nam even plaats op een tak van een boom.

'Thuis,' zei hij zachtjes tegen zichzelf, terwijl hij terugdacht aan zijn vorige leven, met pannenkoeken op de woensdagavonden en pepernoten in zijn schoen tijdens de sinterklaas perioden. Het schaatsten op de plas als het vroor dat het kraakte en van de juf van zijn klas op de kast jagen met zijn nep spin. Of ze het echt geloofde wist hij niet, maar het was echt lachen geblazen. Zo zag zijn onbezorgde leven eruit dat hij als jongen had, voordat hij de koningin van deze wereld volgde. Waarom deed hij dat dan toch ook? Zijn gedachten dwaalden af.

'Psst,' hoorde hij ineens en Bas keek een tak lager waar hij een dier zag die een klein beetje op hem leek. De twee staaarde elkaar aan.

'Hé, ik ben Bas,' begon hij.

'Dan ben "jij" de eekhoorn die ik zoek,' begon het dier. 'De koningin zoekt je al een tijdje. Ik heb de opdracht gekregen om je mee te nemen.'

Bas wilde weten hoe het dier dat hem gevolgd was, heette.

'Wil je weten hoe ik heet, wat ik ben óf wie ik ben?'
Het duizelde Bas even. Dit was een rare wedervraag.

'Alles, denk ik,' besloot hij twijfelachtig.

'Ik heet Malia en ik ben een boommarter, één van jouw grootste vijanden eigenlijk. Maar ik ben ook een afgezante van de koningin. Mijn opdracht is simpel: "breng de eekhoorn Bas óf bijt zijn kop eraf". Je bent dus gewenst, dood of levend. En ik weet nog niet welk deel van dit verhaal ik wil. Ik ben redelijk hongerig...'

Bas keek niet eens meer op of om. Hij spoog zijn beukenootjes uit en hij sprong van tak tot tak en van boom naar boom, de weg terug zoals hij gekomen was. Hij wist alleen niet dat Malia ook behoorlijk snel was. Uiteindelijk kwam Bas bij de reizende boom aan.

'Vlug, open je deur. Ik ben het Bas.'

Maar de berk reageerde niet. Hij kon deze boommarter niet, en hij kon nu eenmaal niet zijn identiteit prijsgeven. Daarmee zou hij het onderkomen van de bosfeeën in gevaar brengen.

'Kom op, ze bijt me dood!' riep Bas angstig.

Maar de berk gaf niet thuis.

'Há, ik heb je!' riep Malia gemeen uit. 'Nu ligt jouw lot in je eigen pootjes,' siste ze. 'Of je komt met mij mee, óf ik bijt je hartstikke dood. Ik vind eekhoorns erg smakelijk.'

Bas keek nog een keer naar de stam van de berk, maar onderging zijn lot. Hij gaf toe aan Malia door met haar mee te gaan naar het kasteel. Nog één keer keek Bas achterom en verliet hij het voor hem zo bekende bos en hupte hij achter Malia aan. Niet omdat hij het wilde, maar omdat hij geen andere keuze had. Hij voelde zich in de steek gelaten door zijn zogenaamde goede vriend de berk.

De twee hupte de lange weg terug de mooie kasteeltuin in en ze verscholen zich net onder de rand van een fontein die in het midden van de tuin schitterde. Aan de hoge rand waren afbeeldingen van dolfinen te zien die in mooi mozaïek waren gelegd, terwijl er hoog in het midden van de vijver een grote stenen dolfin water uit zijn bek spuwde.

'Waarom verstoppen wij ons zelf?' wou Bas weten.

Het bleef even stil. Malia dacht duidelijk na over hoe ze dit moest brengen.

'We wachten tot die enorme grote wachters van gepantserde beren voor de ingang weggaan.'

Dat vond Bas raar. Ze moesten toch naar de koningin toe? Hij werd notabene verwacht.

'Nee,' bekende Malia lichtelijk schuldig. 'Ik heb je hierheen gelokt. Je moet mij namelijk helpen. Maar als je nu besluit ervan door te gaan, bijt ik je alsnog dood en heeft de koningin haar zin. En dát is geen leugen!'

Bas raakte lichtelijk in de war en hij keek Malia niet begrijpend aan.

'Ik heb je hulp nodig,' begon ze nu weer. Ze zuchtte diep en besloot met een bekentenis te komen.

'De koningin heeft mij benaderd om jou te zoeken en naar haar toe te brengen. Tot zover is dit waar. Ik mocht je ook opeten als je niet mee zou werken...'

Bas keek de boomarter nu met argwaan aan. Ze schudde met haar kop.

'Geen angst, dit ga ik helemaal niet doen. Je moet weten dat ik een meisje ben, uit onze oorspronkelijke wereld. Je weet wel, van hierboven.'

Bas wist niet wat hij hoorde. Eindelijk had hij een metgezel. Weer zuchtte Malia.

'Ik ben hier op dezelfde wijze gekomen als jij. Ik ben hier nu zes jaar en ik wil graag terug naar mijn eigen leven. Ik wil terug naar huis.'

Bas keek haar begripvol aan. Malia schraapte haar keel iets.

'In het slaapvertrek van de koningin bevindt zich een magische steen in het nachtkastje bij haar bed. In welk nachtkastje weet ik niet, ze heeft er twee.'

Bas keek haar alsmaar stomverbaasd aan.

'Hoe dan ook,' ging ze verder en zuchtte weer, 'hoe dan ook, gaan wij samen die steen van haar stelen.'

'Dan kunnen we hier samen weg!' riep Bas blij uit. Maar Malia keek hem vertwijfeld aan en schudde met haar kopje van nee.

'Er kan maar één persoon met die steen reizen,' zei ze heel eerlijk. 'En die persoon ben ik...'

Bas keek beteuterd naar de grond. Hij wilde ook heel erg graag terug naar huis.

Even nam Malia, Bas zijn pootje in die van haar. Er vloeide tranen uit

haar kraaloojjes. Die waren echt gemeend.

'Als ik je had kunnen meenemen had ik dit zeker gedaan. Maar de steen werkt slechts voor één persoon. Ik zit hier al zes jaar Bas, ál zes lange jaren. Help mij alsjeblieft?'

Teneergeslagen knikte hij met zijn kopje. Hij begreep haar als geen ander en besloot haar te helpen.

De wachters kregen pauze van hun wacht en dit was dé kans voor Malia en Bas om naar binnen de kasteeldeuren te sluipen.

'Nu!' fluisterde de boomarter en nog voor de deuren zich achter de enorme wachters konden sluiten, glipten ze beiden bij de bijna sluitende deuren naar binnen. De marmeren vloeren zorgde ervoor dat het tweetal iets weggleed.

'Yay, we zijn binnen,' fluisterde Malia. 'We moeten ongezien aan die lange houten trap omhoog,' wist ze.

Dat deden ze. Ze hupte en klauterde, vooral Bas die kleiner was dan Malia, had wat meer moeite met de trap. Vaak trok hij zich op aan de rode bedrukte en brede traploper. Het was een heel gedoe. Maar uiteindelijk bereikten ze de verdieping waar de koninklijke slaapkamer was. Daarna moesten ze zien uit te vinden achter welke deur in de lange hal het slaapvertrek van de koningin zat. Ze kregen niet alle deuren zomaar open. Maar bij twee deuren die tegenover elkaar stonden, stond een lange houten plantentafel. Hierdoor kon er naar de deurklink gesprongen worden. Dit deed Malia. Ze had geluk en ineens zwaaide ze met deur en al naar binnen. Bas deed hetzelfde bij de andere deur. Vlug sprong hij door de kleine opening van de deur de kamer in. Een beetje angstig keek hij om zich heen. In de kamer was het donker, maar zijn ogen wendden er vrij snel aan. Er was niemand aanwezig. Bas zag een supergroot bed. Het leek wel of er drie matrassen op lagen.

'Dit moet de kamer zijn,' dacht hij hardop. 'De koningin waant zich "de prinses op de erwt,"' verwees hij naar het bekende sprookje...

Vlug rende hij naar de nachtkastjes die aan weerszijde van het bed stonden. Hij probeerde eerst de linker. Na drie laatjes te hebben opengetrokken, snelde hij zich via het bed naar de volgende. Maar hij hoorde plotsklaps voetstappen... Hij spoot als een speer van het bed af en rende zo snel hij kon naar onder het enorme bed. Het was de

koningin in hoogst eigen persoon. Dit hoorde hij aan haar stem toen ze vloekend haar puntige schoenen uittrok. Ze kromde haar pijnlijke tenen en nam plaats op het bed. Ze moest rond hebben gekeken, want ze merkte dat de laatjes van haar ene nachtkastje open stond. Ze stond van het bed op en op dát moment sprong Bas van de vloer onder het bed, naar het ijzeren geraamte van haar bedbodem. Angstvallig klampte hij zich er zo goed mogelijk vast. Hij hing nu eigenlijk met vier pootjes ondersteboven. Bas had geluk dat de dekens ver over het bed heen hingen, want de koningin schoof de dekens wat weg, om onder het bed te kunnen kijken. De stapels met dekens hingen precies voor hem, dus de koningin had hem onmogelijk kunnen zien. Snel trok ze de dekens terug en liep ze weg van het bed. Ze liep naar de slaapkamerdeur en ze riep een wachter. 'Bongard...Bongard!' ze bleef staan in de deuropening.

Razendsnel reageerde Bas door de bedbodem los te laten en zich op de grond te laten vallen om daarna vliegensvlug via de dekens op het bed te kunnen klauteren. Zachtjes opende hij de eerste lade van het nachtkastje en het was bingo! Bas vond de steen en nam het zware ding in zijn voorpootjes. Met zijn achterpootje schoof hij zachtjes de lade dicht en verdween hij weer onder het bed.

Zuchtend nam de koningin weer plaats op haar bed, met de deur geopend, wachtend op de wachter.

Nu of nooit, moest Bas gedacht hebben, want zo vlug als hij was nam hij een spurt en rende hij zo vlug als hij kon de deur door, de hal in, langs de wachter en met de trap naar beneden richting de uitgang.

'Houdt de dief!' hoorde hij nog nét achter zich schreeuwen. Maar Bas rende direct de nog openstaande deuren van het paleis door naar buiten. Eén van de wachters moest de deur hebben open laten staan, toen hij door de koningin geroepen werd. Kennelijk kregen ze niet zo heel lang pauze. De wachters waren te laat. Moeizaam klom Bas over de kasteelmuur heen, omdat de steen echt wel een extra ballast was. Maar hij redde het. Met een snel vaart rende hij de buitenwereld in, totdat hij zich tegen een enorme boomwortel stootte. Bas draaide zich geschrokken om.

'Kom binnen, beste vriend,' hoorde hij zeggen.

Het was de berk die de jongen gevolgd was en die zijn deurtje voor hem opende.

'O, nu wel, he?' merkte Bas scherp op. Maar hij baande zich een weg naar binnen.

De reizende boom legde uit, dat hij zijn identiteit zou hebben verraden, als hij op Bas zijn verzoek was ingegaan.

'De veiligheid van mijn bezoekers gaat voor. Je was gewaarschuwd om niet te ver van mij weg te gaan.'

Bas wist dat dit waar was en hij bood zijn excuses aan. De berk aanvaarde dit natuurlijk meteen. Bas wist nu dat hij maar beter kon luisteren.

De berk wilde weten waar Malia nu was, maar Bas keek op en om zich heen. Hij wist niet waar ze was, waarschijnlijk nog in het kasteel. Hij had zich in zijn vluchtpoging helemaal niet meer om haar bekommerd.

'Je bent nu in het bezit van een machtige steen,' wist de berk. 'Die steen werkt niet alleen voor Malia...je kunt nu terug naar huis als je dit wilt.'

Vol ongeloof keek Bas nu van de steen naar de binnenkant van de berk.

'Eh, ikke?' vroeg hij voor de zekerheid.

Op datzelfde moment werd er op de stam van de berk hard geklopt. Gebonkt zelfs. De berk opende zijn onzichtbare deurtje voor Malia, die op haar beurt hijgend van het vluchten de ruimte in zich opnam toen ze naar binnen liep, terwijl de deur zich achter haar sloot en onzichtbaar werd.

'Ik zag dat je hier naar binnen ging,' zei ze tegen Bas. 'Je hebt mijn steen,' merkte ze op.

Bas grinnikte wat.

' "Jouw" steen?'

Malia knikte instemmend. 'Ja, je zou mij helpen om hem te vinden.'

-Bas: 'Ja, om ermee terug te keren naar de bovenwereld, toch?'

Malia keek hem verward aan. 'Ja, het is je gelukt. Dank je wel!' Ze strekte haar voorpootjes uit om de steen te ontvangen, maar Bas peinsde hier niet over.

Hij raakte geïrriteerd. Waarom zou Malia terug naar de bovenwereld gaan en hij niet..."hij" had de steen toch gevonden?

Malia liet haar kopje hangen. Er kwamen alweer echte traantjes uit haar oogjes.

'Dit was mijn enige kans. Ik zit al zes jaar in deze wereld gevangen en ik wilde hier helemaal niet zijn. Ik was in de buurt van het gat waar de koningin in verdween, van onze wereld naar die van haar. Ze zoog mij op één of andere manier met zich mee.'

Bas dacht even na.

'Misschien kunnen wij alle twee tegelijk terug naar onze wereld,' opperde hij opgetogen. Maar Malia schudde met haar kopje.

'De steen werkt slechts voor één persoon, dat had ik je al verteld.' Bas dacht weer even na. Hij wilde zelf óók heel graag terug naar zijn ouders die hij heel erg miste. Nu liet hij zijn kop hangen. Dit meisje zat hier al veel langer dan hij, dus had zij er meer recht op om terug te keren naar de wereld hierboven. Bovendien had ze alles uit de kast getrokken om dit te kunnen doen. Hij keek haar in haar betraande ogen aan. Hij liep op haar af met de steen in zijn pootjes, stevig vastgeklemd.

'Hier, ga jij maar.' En hij overhandigde de steen aan Malia.

Met een mond vol tanden maar dankbaar nam ze de steen van Bas aan. Ze bedankte hem uitvoerig terwijl ze de tranen met haar pootjes van haar wangen veegde. Daarna omklemde Malia de steen en sloot ze haar ogen. Ze veranderde zichtbaar van een boommarter naar het meisje die ze was. Een liefvallige brunette. Bas keek haar vol verwondering aan en nam wat stappen achteruit. Daarna dacht Malia aan haar thuis, in de wereld van boven.

'Dank je wel Bas, je bent een ware vriend,' waren haar laatste woorden.

Zowel de berk als Bas zagen dat Malia opging in de lucht. Met steen en al.

'Dát was heel erg nobel van je,' zei de berk. 'Een teken dat je een échte vriend bent, een ware bewoner van onze wereld. Ik ben zo ontzettend trots op jou.'

Bas trok zich geveild terug in zijn huisje, waar niemand hem zag huilen...

De volgende dag werd Bas als een echte held geëerd. Hij had zijn ego opzijgeschoven om een ander van de ondergang te redden. Dat moest worden gevierd, maar wel binnen de stam van de berk. Want de koningin kwam constant als een razende overvliegen met haar

vervaarlijke griffioen. Ze wilde haar steen terug. Maar die zou ze in deze wereld natuurlijk nooit meer terugvinden. Wie de dief van de steen was wist ze, maar ze kon hem niet terugvinden. Al vloekend en tierend vloog ze over, zoals gewoonlijk. Boos en gefrustreerd. Uur na uur, dag na dag en daarna om de zoveel weken. De rust keerde terug en alle bewoners, dus ook de feeën en Bas, keerden terug naar het leven van alle dag.

Bas leerde van Forsy hoe hij moest zoeken naar allerlei lekkere nootjes in het bos. Hij zou nooit meer terug keren naar de wereld boven hen. Dit was nu eenmaal het lot van Sebastiaan de Vecht. In de bovenwereld zou hij nooit gemist worden, de tijd stond een soort van stil zolang hij niet terug zou keren. Bas aanvaarde zijn lot en hij hield van zijn vredelievenden vrienden. Hij vond zijn draai wel hier in deze onbekende wereld. De wereld dat gecreëerd werd door de feeën.

Door zijn reizen met de reizende boom, ontmoette hij vele wezens. Dat verschilde van meermannen en vrouwen tot aan bergwezens en eenhoorns. Alles dat hij in sprookjesverhalen had gelezen, was hier in deze wereld aanwezig. En af en toe duizelde het hem, maar hij was er ó zo gelukkig mee. Want eerlijk, wie in de bovenwereld, onze wereld dus, kreeg er ooit zo'n kans om kennis te maken met centauren, faunen en pratende dieren? Bas zocht soms naar beuken en paranootjes en hij kwam onderweg weleens een pratend aapje of een spin tegen waarmee hij urenlang kon spelen of praten. Of nijlpaarden die aan waterballet deden in het grote meer. Het was er in ieder geval nooit saai.

Bas zou nooit meer aan belletje-trek doen, maar dat vond hij niet zo heel erg. Er was genoeg vermaak en vertier en geen enkele boze buurman die hem achterna zat.

Vaak werd er in de berk gesproken over een profetie. Een uitverkorene... Die zou hun wereld kunnen verlossen van de boze koningin en daarmee ook Bas. Het was een fijn vooruitzicht, maar Bas zou zich niet echt willen concentreren op dat idee. Dus hij leefde zijn leven. En wie weet gebeurde dit dan ook wel ooit. Dan zou hij de eerste zijn die zich aanmeldde om terug te keren naar zijn oude

leventje. Hoewel hem dit ook saai leek, vergeleken bij het leven dat hij nu leidde. Hij werd nu gerespecteerd om wie hij was. Een échte vriend van deze mysterieuze wereld met zijn indrukwekkende wezens. Want wie zou dit in zijn eigen wereld ooit kunnen geloven? Hij zou voor gek worden verklaard. Een boek schrijven over deze fantastische wereld, werd hem ten sterkste afgeraden. Niemand van de mensenwereld mocht ooit bekend worden met deze mysterieuze en majestueuze wereld. De feeën waren vredelievende wezens uit de mensenwereld die heel hard hadden gezocht naar een plek zonder geweld, pijn en verderf. Daar mocht geen enkel mens eigenlijk komen. Ook geen mensenkinderen. Helaas had de huidige koningin wat dat betreft al genoeg roet in het eten gegooid. Zij was kwaadaardig en heerste over alle goede wezens die daar leefden.

Of de profetie ooit uit zou komen wist Bas niet, hij dacht er het "zijne" van. Leven en laten leven vond hij. En misschien, heel misschien zou hij er ooit toch nog een boek over schrijven in zijn eigen wereld. Als hij ooit terug kon. Zonder te vertellen waar deze prachtige wereld lag. Maar voor nu leefde hij gelukkig. Want hier lag zijn hart...

Hoofdstuk 1

DE SCHREEUW VAN DE BANSHEE

Niet zo heel erg lang geleden, nét aan het begin van onze eeuwwisseling rond het jaar tweeduizend, toen begon het verhaal over Meave. Een krachtig, blond en sportief tienermeisje, met prachtige grote reebruine ogen, van twaalf lentes jong én langer dan haar leeftijdgenoten.

Ze turnde al een tijdje bij de vereniging waarbij ze was aangesloten, en alle tieners spraken daar natuurlijk over de nieuwe eeuw die zich aandiende.

In de wandelgangen werd er gezegd dat de aarde zou stoppen met draaien en zelfs dat de aarde zou vergaan. Een behoorlijk spannende tijd dus voor iedereen. Zo ook voor Meave en haar moeder, maar dan om een heel andere reden...

Samen met haar creatieve moeder Benthe die een kunstschilderes was, moest Meave verhuizen van een mooi ouderwets herenhuis aan de Amsterdamse grachtengordel, naar haar oma Marleen, die woonachtig was in het deftige en met groen omgeven Blaricum. Daar baalde zij en haar moeder vreselijk van, want alles was zo anders en erg onwennig. Niet omdat het naar was om bij haar oma te wonen, want dat was best een gezellig mens. Maar het was toch anders. En nu moest Meave ook nog naar een nieuwe school. Dat idee vond ze doodeng. Het moeten wennen aan andere leraren en kinderen, nieuwe vrienden maken, en haar oude vrienden niet meer zien. En dat maar voor een paar maanden tot aan de grote zomervakantie. Daarna zou ze naar de middelbare school gaan en begon het hele verhaal natuurlijk opnieuw. Daarbij had Meave al een tijdje last van verschrikkelijke hoofdpijnen en de dokters in het ziekenhuis dachten dat het om zware migraine ging, dat waarschijnlijk kwam door de spanningen van de laatste tijd. Meave's vader had haar moeder, al voordat Meave geboren werd verlaten, waardoor haar moeder alleen was met de kleine meid. Tot papa Mees in hun leven kwam. En een

lievere vaderfiguur had zij zich niet kunnen wensen. Meave's moeder maakte schilderijen al zolang ze zich kon herinneren. Maar dat leverde nooit zoveel geld op, waardoor papa Mees de kostwinner van het gezin was met een goede loopbaan in zijn eigen praktijk als huisarts. Helaas werd sinds zijn ziekte het inkomen minder en na zijn overlijden moest Benthe hun huis en de praktijk verkopen.

En nu waren ze hier, in Blaricum. In het grote huis van oma Marleen, de moeder van Benthe, die op haar beurt haar intrek had genomen in de enorme kelder van oma's villa waar ze naar hartenlust kon schilderen.

Benthe's bed was op een mooie plek neergezet door oma's bedienden en haar persoonlijke spullen stonden netjes in de kasten.

'Dit wordt mijn woon en werkstudio', zei Benthe verheugd tegen haar dochter.

Meave kreeg een ruime kamer naast die van haar oma op de eerste verdieping met een zonnige erker op het zuiden die op de tuin uitkeek, met al haar vertrouwde spulletjes, zoals een foto in een mooi lijstje van haar moeder en papa Mees op haar nachtkastje. Zo was hij nog altijd een beetje bij haar.

Langzaam blikte Meave terug naar de tijd dat hij nog leefde. Naar hoe ze met zijn drieën een sneeuwballen gevecht hielden, of hoe hij haar had leren fietsen toen ze nog klein was. Zelfs op zijn ziekbed noemde hij haar nog steeds "zijn kleine meid".

Een kleine glimlach werd zichtbaar rondom haar mondhoeken. Ze dacht graag aan hem terug. Hij vertelde haar altijd dat zij hem deed denken aan zichzelf, toen hij nog een jonge spruit was.

Toen alle spullen waren ingeruimd in de kamers van Benthe en Meave, werden ze beiden naar de eetkamer geroepen door oma Marleen, die zelf een speciaal gerecht had gemaakt.

'Eetsmakelijk meisjes! Een lekkere spruitjes schotel met veel kaas en fluweelzachte aardappelpuree,' zei ze vol trots.

Aan tafel werd er veel gekletst en wat gelachen. De oma van Meave genoot van het gezelschap. Sinds opa zijn overlijden bleef zij alleen achter in het grote huis en zagen ze elkaar alleen met verjaardagen en kerst.

Diezelfde avond viel Meave snel in een diepe slaap, met in gedachten dat de volgende dag haar nieuwe schooldag zou zijn. Dat was

waarschijnlijk de reden waarom ze die nacht eerder wakker werd van een droom waarin ze een vrouwelijk silhouet zag en er vreselijk werd gekrijst. Slaapdrongen draaide ze zichzelf naar haar andere zij en dekte ze haar rug extra toe met haar warme donsdeken, waarna ze weer inslaap viel.

Gehaast fietste Meave langs de lange laan naast het sparrenbos, naar haar nieuwe school. De zenuwen gierden door haar keel en haar hoofdpijn werd hierdoor naar de achtergrond geduwd. Gelukkig had ze het weer mee, maar ze bedacht zich wel dat deze laan ook naar haar toekomstige middelbare school leidde. Ze zag het al voor zich, dat ze die lange weg door weer en wind later nog heel vaak moest afleggen. Eenmaal bij haar nieuwe school aangekomen wees de directrice mevrouw Berends, Meave in hoogst eigen persoon de weg naar haar nieuwe klas. De meeste kinderen zaten al op hun plek. Juf Anna, Meave's juf, wees haar plek aan.

'Ga maar naast Job zitten,' zei ze vriendelijk.

Meave zag de ietwat lange jongen zitten met donkerblonde krullen en grote blauwe ogen. Verlegen nam ze plaats aan haar tafel en zag ze vanuit haar ooghoeken dat Job wat naar haar glimlachte. De les begon met taal, maar halverwege de les kwam er een iets gezette jongen binnen met rode wangen en al net zulke rode krullen.

'Je bent weer te laat Dick,' stelde juf Anna geërgerd vast.

'Sorry juf, m'n wekker stond stil.'

Ontevreden schudde de juf met haar hoofd. Maar de hele klas grinnikte en snel nam hij plaats en keek hij vluchtig naar Meave, terwijl hij zijn vinger opstak.

'Heeft de nieuwe zich al voorgesteld, juf?'

Juf Anna schudde met haar hoofd van nee en ze vroeg Meave om op te staan.

Het schaamrood stond Meave op haar wangen. Hier was ze dus al bang voor geweest. Met een bezweet voorhoofd vertelde ze haar naam en dat ze met haar moeder van Amsterdam naar Blaricum was verhuisd. Opgelucht dat ze weer mocht gaan zitten ging de les voort. Tijdens de pauze die werd aangekondigd door een oorverdovend geluid van de harde bel, kwam Meave op het schoolplein. Het was Dick die vroeg of ze met hem wilde oplopen en dat vond ze goed. Dat was beter dan alleen het schoolplein bewandelen, dan voelde ze zich